

”Rädsla hindrar en från att göra många saker i livet”

”Vi hade båda två vårt yrkesliv och privatliv i Madrid, och även om vi var öppna för att flytta någon annanstans, hade vi aldrig föreställt oss att vi skulle hamna i Kongo med vår son och jobba tillsammans på ett sjukhus. Det fanns bara i Guds planer.” Så börjar Álvaro Perlados och Mayte Ordovas’ historia. De är gifta med varandra och har en son på ett och ett halvt år. Båda två är apotekare från Madrid och bor i Kongo.

2015-11-02

Álvaro och Mayte är apotekare. Han arbetade tidigare som konsult på ett multinationellt företag och hon på ett apotek. De har varit gifta i tre år och har en liten son, Álvaro, 19 månader. De är supernumerarier i Opus Dei. Detta är inte historien om en flykt från finanskrisen utan om en resa rakt in i den.

Sjukhuset Monkole är ett kooperativt verk av Opus Dei. Verksamheten har funnits i 24 år men håller nu på att utvidgas. Ledningen var därför på jakt efter någon från utlandet som kunde bli biträdande sjukhuschef. ”De tyckte att min profil kunde passa”, förklarar Álvaro. ”De ville dessutom fylla en ny tjänst vid sjukhusapoteket och Mayte var lämplig för den.”

”Det första du tänker på när man föreslår något sådant och du har ett litet barn är förändring, sjukdom, extrem fattigdom, underutveckling och kaos”, fortsätter Mayte. ”Och det andra är att vi som medlemmar i Verket har ett ansvar att samarbeta med andra där. Frågan om tropiska sjukdomar var ingenting vi tog lätt på, men eftersom allting i livet beror på Guds planer, bestämde vi oss för att överlåta oss åt Honom och vara försiktiga för att undvika smitta. Att leva med rädsla hindrar en från att göra många saker i livet. Vi är unga, vårt barn är ännu inte i skolåldern och vi tänkte att vi kunde vänja oss vid det som var främmande i landet. Så vi sade: Gud vet mer. Vi åker!”

Álvaro har varit här i nio månader och hans son och Mayte i fem. Han kom först därför att det var bråttom att fylla hans tjänst vid sjukhuset. Mayte var tvungen att vänta i Madrid med barnet tills han fyllde ett år och

kunde vaccineras mot gula febern och ta förebyggande medicin mot malaria. I mars förra året kom de för att lära känna staden och sjukhuset. ”Om vi hade varit ensamma hade vi kastat oss in direkt, men med en bebis var det klokare att fatta ett beslut på plats. Jag var lite tveksam när jag först kom, men när vi lärde känna kongoleserna, verksamheten vid Monkole och Verkets alla initiativ i landet insåg vi att detta var ’vår plats’.”

Monkole, ett sjukhus för alla

Álvaro och Mayte visste att Monkole var ett initiativ inspirerat av den salige Álvaro del Portillo. Det började med två sjukbäddar 1991. I dag är det ett sjukhus som erbjuder specialistsjukvård i ett upptagningsområde på 350 000 invånare, som tar emot fler än 80 000 besök per år. I Madrid finns föreningen ”Monkoles vänner”, som

organiserar evenemang för att samla in pengar till sjukhusets projekt.

Mayte och Álvaro var med vid flera av dessa tillfällen utan att ana att det skulle bli deras framtid. Monkoles filosofi – att erbjuda patienterna sjukvård grundad på respekt för deras mänskliga värdighet, oberoende av deras sociala och ekonomiska status – var det som mest tilltalade dem. ”Dessutom är arbetsstämningen vid Monkole väldigt bra, teamet är kompetent och alla känner varandra. Vi är en stor familj på 350 personer!” berättar Mayte.

Demokratiska republiken Kongo håller på att återhämta sig efter ett krig som pågick i nästan femton år i östra delen av landet (1996-2011). Än idag finns det några konflikthärdar. Såren efter kriget är påtagliga: fattigdom, sjukdom, hög arbetslöshet, en bräcklig infrastruktur. Tillgången

till dricksvatten är problematisk och elnätet katastrofalt dåligt. ”I Kongo överlever folk snarare än lever”, sammanfattar Álvaro.

Landet är stort – fyra gånger så stort som Spanien – och är mitt i en återuppbyggnadsfas. Det behövs grund- och gymnasieskolor, statliga sjukhus, en minskning av inflationen, en mer dynamisk banksektor, en minskning av den utländska skulden, medelklassens tillväxt, en större roll för kvinnan vid universiteten och i näringslivet, internationella evenemang, föreningar som främjar familjen osv. Kongo är en ung demokrati och förbereder sig för presidentval 2016, som blir det fjärde under landets hela historia. ”Nyckeln till en självständig utveckling är utbildning, enligt mig. Afrika har en stor framtid framför sig eftersom nästan allt återstår att göra, men de nya

generationerna behöver göra ett stort arbete för att lägga grunden.

”Vad gäller sjukdomar och epidemier”, fortsätter han, ”är Kongo det land där det första ebolautbrottet upptäcktes 1976. I huvudstaden har det inte funnits några fall av ebola under den senaste epidemin i Västafrika, mycket tack vare erfarenheten som landet har fått i sin kamp mot sjukdomen de senaste åren. Tyvärr är förekomsten av HIV fortsatt hög (5%). Vid Monkole har vi en enhet för behandling av infektionssjukdomar – främst HIV och TB – där vi kan ta hand om ett stort antal patienter tack vare hjälp från utländska samarbetspartners. De antiretrovirala läkemedlen är mycket dyra och patienterna kan inte betala dem själva.”

Opus Dei i Spanien och i Kongo

När man ser vilket stort arbete som gjorts – ett stort sjukhus, skolor för

utbildning av sjuksköterskor, center för jordbruksutbildning, center för biomedicinsk forskning, kulturella center, ungdomsklubbar – och hur svårt det är att få igång saker och ting, inser man att allt detta går framåt därför att Gud vill det, genom glada och uthålliga människors arbete. Sådana som abbé Hervas och doktor Juan Bautista Juste, som startade Verkets verksamhet i Kongo 1982. Den hjälp som ges här är framför allt andlig. Bristen på medel, extrem fattigdom och sjukdom skapar ett tomrum och ett behov av Gud. Det viktigaste är att älska människor och vara med dem i deras svårigheter.” Kyrkan har bidragit mycket till det sociala arbetet och sjukvården genom sina trogna missionärer, som har genomgått krig, förföljelse och hungersnöd och fortsätter att verka och ta emot befolkningen. Deras arbete uppskattas mycket av afrikanerna.

Opus Deis verksamhet i Kongo söker att bidra till helheten.

”Min erfarenhet är att Verket är exakt likadant här som i Spanien”, försäkrar Mayte. ”Andan och utbildningsmedlen är desamma. I Kongo tilltalas folk mycket av Verkets anda, eftersom de ser att där finns glädje, enhet, omsorg om saker och ting, osv. En dag berättade en patient att han, när han gick förbi sjukhusbyggnaden, tänkte ’det är ett sjukhus för rika’, men när han såg att fattiga gick in där och fick veta hur man tog hand om dem, blev han entusiastisk.

De är inte vana vid att se rena lokaler där folk är vänliga och välkomnande, de tänker att de inte har rätt till det. Man behöver förklara att Monkole är för alla. De har också en stor vördnad för den salige Álvaro del Portillo, eftersom de vet att han gjorde mycket för Afrika

och är mycket tacksamma mot honom. En stor grupp åkte till hans saligförklaring trots svårigheterna att få ihop pengar till det.”

Nyckeln till framsteg är inte att påtvinga något, behandla befolkningen som minderåriga eller göra jobbet åt dem, utan att hjälpa afrikanerna att själva driva sitt samhälle framåt. ”Det behövs uthålliga personer som kan upprätthålla det som de själva har skapat. Med denna idé i åtanke har några personer från Verket i Kinshasa för några år sedan öppnat ett par grundskolor. Sedan längre tid tillbaka har kvinnorna startat utbildningscenter för afrikanska kvinnor: ett center för sjuksköterskeutbildning (ISSI) och en hotellskola, Liceo de Kimbondo”, avslutar hon.

Afrika förändrar ditt synsätt på allt

Álvaro och Mayte har känt sig hemma från första ögonblicket. Lille Álvaro blev snart ”petit mundele” – den ”lille vite” – och alla vill leka med honom. ”Vi bor i några ettor som byggdes för att ta emot utlänningar som arbetade med att bygga det nya sjukhuset. Bostaden är hundra meter från Monkole, vilket gör familjelivet mycket enklare.

Och Mayte tillägger: ”När vi först kom till huset fann vi det väldigt smakfullt inrett: färgen på väggarna, tavlorna, gardinerna, sängarna med sina myggnät... Kvinnorna från Verket här hade förberett det under julhelgerna inför vår ankomst, som var den 10 januari. Jag var väldigt imponerad av hur kärleksfullt de hade gjort det utan att ens känna oss.”

”Vi fick ett fantastiskt välkomnande. Människorna från sjukhuset, från Verket, från kvarteret – alla visste att

vi skulle komma och vi kände oss väldigt väl omhändertagna.”

Problemet var mottagandet från landets sida. Sju dagar efter att de kom uppstod det en politisk konflikt som gjorde att de inte kunde lämna huset på en vecka. De blev uppringda från spanska ambassaden med beskedet att en evakueringsplan hade förberetts, och de fick instruktioner om hur de skulle bete sig de närmsta dagarna. ”Vi gjorde som de sade till oss, och med hjälp av folk från sjukhuset och andra medlemmar i Verket lyckades vi skaffa tillräckligt med mat och vatten för de dagarna. Tack vare denna oförväntade händelse har vi anpassat oss väldigt snabbt...”

”Kongoleserna är glada, enkla, varma och välkomnande. I Europa skapar vi många behov åt oss själva och tänker ständigt på hur det blir i framtiden. Allt är noga avvägt och

planerat. Här lär man sig att leva i nuet och bli lycklig till och med av en enkel brödlimpa. Afrika förändrar ens synsätt på allt. Vi har lärt oss att ta vara på varje ögonblick och vi har mer tid att ägna åt familjen och våra nya kongolesiska vänner.”

Att undervisa och stödja: nycklar till utveckling

Sedan de bott i Kongo har Álvaro och Mayte insett att den hjälp som i-länderna behöver ge Afrika är att dela med sig av sin erfarenhet och stödja afrikanerna i utvecklingen av deras länder. ”Det är viktigt med uthållighet i hjälparbetet. Många gånger kommer västerlänningar, utför någonting, gör bokslut och ger sig av. Det är som att lämna ett tveeggat vapen till någon som inte vet hur man använder det”, förklarar Álvaro. ”Om vi vill att vår hjälp ska vara effektiv, måste vi förbinda oss vid projekt som syftar till att utveckla

den afrikanska befolkningen. Vid Monkole har vi chansen att kunna räkna med några västerländska samarbetspartners som har trott på vårt projekt. Tack vare deras intresse och uthållighet har vi möjlighet att göra framsteg.”

Det kommer att dröja ett bra tag innan de återvänder till Spanien, men de har redan tänkt på vad de kan föra vidare till andra och de rådde skulle vilja ge olika personer: ”Till ungdomar som känner sig manade att hjälpa andra skulle vi ge rådet att söka aktiviteter i vardagen där de kan tjäna människor i sin omgivning. De ska inte tveka att bli involverade i hjälpprojekt om de vill, utan engagera sig med tålamod och uthållighet. Till folk som har det gott ställt, att de inte ska vara rädda för att lämna sin trygghetszon, därför att utanför den finns det många människor som behöver dem. De ska inte vara rädda för att ändra sina

planer och ägna sig åt att hjälpa andra till ett bättre liv, även om de materiella villkoren inte alltid är som man önskar. Och till dem som lever i en djup kris, att lidandet går över och att Gud alltid vet mer. Till alla skulle vi säga att det enda verkligt viktiga i livet är personerna: att älska och respektera dem och göra vad du kan för att de ska komma till himlen tillsammans med dig.”

För familjen Perlado Ordovás kommer det att finnas ett ”före” och ett ”efter Kongo”. Maybe avslutar: ”I en fransk film sägs det att när en främling kommer till regionen Nord-Pas-de-Calais gråter han två gånger: när han kommer dit och när han åker därifrån. Det är det vi tror kommer att hända oss. I början var det jobbigt för oss att bryta upp från Madrid, men när vi måste åka tillbaka kommer det att bli svårt att lämna Afrika, framför allt människorna. Det är inte landskapet

som är det mest fascinerande med Afrika, som filmer kan få en att tro. Fast Kongofloden är den näst bredaste floden i världen, fast man förundras över de majestätiska landskapen och sjön Ma Vallée är underbar, det som verkligen fånglar en här är människorna.”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
radsla-hindrar-en-fran-att-gora-manga-
saker-i-livet/](https://opusdei.org/sv-se/article/radsla-hindrar-en-fran-att-gora-manga-saker-i-livet/) (2025-04-03)